

ה'ר גיגר (בתמונה הקטנה) ויצירה שלו. זכה באוסקר על עיצוב דמות החיזור ב'הנוסע השמיני'

צייר הגולגולות

השילוב של נשים פתייניות, חיזורים, מכונות ומוות ביצירותיו של האמן השווייצרי ה'ר גיגר זיכה אותו במיליוני דולרים, אך לא בהכרה האמנותית שהוא מבקש

אפלים, סריסטיים ומוזרים יותר ויותר, והיתה המודל שלו לאיור שהופיע על עטיפת האלבוים "Brain Salad Surgery" של "אמי רסון, לייק ופאלמר". גיגר כבר היה אמן מוכר, וכ-1975, לאחר התאבדותה של טובה, יצירתו הפכה להיות אפלה אפילו יותר, ורמויות הנשים שצייר הכילו סתירה בלתי אפשרית בין טובה, מכניות וארוטיקה בוטה ופתיינית.

בזו ובדובים, וכל תשומת הלב שלי התמקדה באוננות ובארוטיקה".

באותן שנים גיגר צייר בעיקר נשים – רובן בעלות גוף מושלם ופני גולגולת המקרינים מוות – אך בגיל 20, כשגל התאבדותות לא מוסבר זיעזע את העיירה שבה גדל, הוא החזיר את המכונות ואת כלי הנשק ליצירותיו, וחיבר אותם לדימויי הארוטיקה הנשית המוות. התוצאה היתה יצירת ז'אנר הברימכניקה – מכונות המורכבות מאורגניזמים חיים – שקסם לעולם המרע הכדיוני המתפתח של שנות ה-60 וה-70.

סדרת העבודות הראשונה של גיגר שהתפרסמה היתה "חגיגה לפסיכיאטר" מ-1966, שהציגה דמויות של עובדים חסרי גפיים וחמושים בתת-מקלע, התלווים באוויר על רקע נוף של גרמי מדרגות ללא סוף וגלגלי שיניים מזורים. באותה שנה הוא פגש את האשה שמלבד אמו השפיעה על עבודתו יותר מכל – השחקנית לי טובה, שהיתה אז בת 18. טובה שימשה כדוגמנית של גיגר ליצירותיו שהלכו והפכו

תפישות ורימויים שמאכלסים את התודעה של הדור הצעיר.

כבר בילדותו המוקדמת החל גיגר, שנולד ב-1940 בכפר השווייצרי צ'ור, לעסוק בצד האפל יותר של החיים. לדבריו, אביו, שהיה הרמת הסמכותית והקרה בבית, מעולם לא היה חלק מעולו מן, אך אמו, שאליה פיתח קשר תלתי ("כשהייתי קטן היא אמרה לי שהיה לה קשה ללדת אותי משום שלא רציתי לצאת מתר כה", הוא כתב בספרו www.hrigger.com), "עודה לי בכל דבר, זיהתה בי כישרון ועודדה אותי להתחיל לצייר ולפסל".

המוטיוויים הבולטים ביצירותיו הראשונים הם גרמי מדרגות ארר כים ומפתלים הצונחים לתוך תהומות, רכבות אירות ממדים ומלאות עוצמה, וכלי נשק. "הייתי יכול לחמש יותר מ-20 איש עוד לפני שהייתי בן 10", הוא נזכר בספרו, "אך ארבע שנים מאוחר יותר, כשהייתי בן 14, הכל השתנה. נישקתי בפעם הראשונה בחורה, איברתי עניין ברכ

שמרוויח מיליוני דולרים משרי מוש ביצירותיו או בחיקויים שלהן, אבל לא מעניק לו את ההערכה הביקורתית המגיעה לו, לרעתו – גיגר מסוכסך כבר שנים ארוכות. ציוריו הארוטיים, המורידים והאלימים הפכו אותו ב-30 השנים האחרונות – במיוחד לאחר זכייתו בפרס האוסקר על עיצוב דמות החיזור ב'הנוסע השמיני' – לאחד האמנים המשיפיעים ביותר על הייצוגים הוויזואליים בתרבות הפופולרית של סוף המאה ה-20.

עטיפות אלבומים שציירו הופיעו עליהן וכו להיכנס לרשימת 100 עטיפות התקליטים המשפיעות ביותר של המגזין "רולינג סטון". דמויות שברה ממחו, או שנוצרו על פי עיצוביו, הופיעו בסרטי מדע בדיוני ופנטזיה ונחרתו בתודעה הקולקטיבית ווית כמייצגות החיזורים או יצורים רמוניים: העולמות המורכבים בעלי המראה הברימכני שעיצב שועתקו שוב ושוב במשחקי מחשב, האחראים אף הם ליצירת

מאת שחר סמוחה

לפני קצת פחות משנה, כשפ' תח האמן השווייצרי ה'ר גיגר את תערוכתו הראשונה בניו יורק לאחר היעדרות של שמונה שנים מהסצינה האמנותית בעיר, מבקרי האמנות הנחשבים לא מילאו את הגלריה.

"כשאני רואה את העבודות שלו אני חושב על משחקי 'מבוכים ודרקונים', אני חושב על בית הספר התיכון". אמר אחד המבקרים המבוגרים בתערוכה, שנשאל מה דעתו על העבודות. מי שדווקא התהלך נפעם בין הציורים האפלים היה ג'ק אוסבורן בן ה-15, בנו הריכאוני והמפונק של אוזי אוסברר, אגדת הרוק הכבד שמשפחתו מככבת בסדרת המציאות הפופרלרית של אס'טייז.

בגיל 63, גיגר הוא עדיין אמן שפונה בעיקר לבני נוער מלאי פחדים, תסכולים ואובססיות בכל הקשור לנשים, חיזורים, מכונות ומוות. עם עולם המבוגרים –